

ГЛАВА 39 Пътят “Европейски Съюз”

Така както стоят нещата днес, за България това е пътят за никъде. В продължение на много години членството в ЕС бе представяно от повечето политици като единственото спасение за страната. Тъжната реалност е, че това въобще не е лекарство за болната българска държава. Европейският Съюз не е, не може и няма да докара изцеление за главната болест на държавата и за главното смущение, което цари в нея.

Има два огромни проблема, свързани с ЕС, сам по себе си. Първият е, че въобще не е сигурно, че Съюза ще е траен, допускайки, че изобщо ще стане легална единица. Причината е, че вече от доста време съществуват центробежни тенденции, а непрекъснато нарастващ брой европейци презират Брюкселската бюрокрация и влошаващата положението роля, която тя играе в ключови области като селското стопанство, политиката спрямо емигрантите, “либералното” отношение спрямо религиозната толерантност, и т.н., и т.н. И така дори се стигна дотам, че вече неколккратно се появяват призови за реставриране на някои от националните валути, които бяха изоставени в полза на създаване на Еврото.

Вторият проблем е, че ЕС все повече изглежда да се развива като елитократична държава, не много различаваща се от предишните “Комунистически” държави в техния късен стадий на съществуване, през 1980-те, когато хватката на техните Партии върху властта отдавна вече бе установена и нямаше нужда вече да се прилагат репресиите от “стария стил”¹. Те вече управляваха с “бели ръкавици” на ръцете си, па макар и с някои кървави петна тук-таме, от предишна употреба на сила, и единственото и най-важно правило за всекиго беше да бъде “политически правилен”, за да остане откъм безопасната страна на нещата в живота. Брюксел проповядва политическа правилност вече повече от десет години, и в този процес всички политици от висок ранг във всяко национално правителство спазват негласно споразумението да бутат топката там, където центъра го изисква. Върхът на сладоледа беше злополучната Конституция обърната после в Лисабонски Договор, и ратификацията ѝ извън гласа народен. Както известният съветски дисидент Владимир Буковски чудесно го изрази, ЕС би трябвало по-скоро да се нарича ЕСССР. И така, ако допуснем, че ще стане реалност, предишните страни-сателити на Съветския Съюз, които сега се перчат с членство в ЕС, ще бъдат първите затърчали се да го напуснат, под натиск отдолу, за неудоволствието – и може би вредни последици – на техния собствен регионален “елит”. Въпреки това, днес, върху крилето на инерцията, която можете да наречете носталгична или неинформирана – или поне немодернизирана – представа за Свободния Свят от 1960-те и 1970-те, доверието в “демократията” от страна на тези народи е такова, че те почти не забелязват как неприятно – всъщност отвратително – ги мамят техните лидери, като си присвояват правото да подпишат сдаване на съответния национален суверенитет, вместо да обявят референдуми.

¹ Тази тенденция допринесе на времето за появата на явлението “Пражка пролет”, когато Чешките другари опитаха да въведат формулата “Социализъм с човешко лице”.

Трябва да се подчертае, че тук ние само докоснахме горната кора, без да надраскаме повърхността ѝ. А съществуват дълбоки подмолни течения, повлияващи сърцевината на всяка от държавите на “Стара Европа”, натискайки надолу реалната покупателна способност на масите, което очаквам да доведе неминуемо до сериозно недоволство и бурни събития, не след много дълго. В отсъствието на нова идеология² – такава на справедливост и равенство пред закона – това предсказва силно неприятни събития пред нас. Но представяйки всичко това би изискало дълго отклонение от основния предмет на вниманието ни, затова може би това ще бъде предмет на друг трактат, който да се публикува по-късно.

Отделно от горните политически проблеми, има цяла серия от много по-наложителни – и понастоящем много по-видими за българското население – причини, чисто прагматични, поради които считам пътят “Европейски Съюз” за влошаващо положението, и всъщност една задънена улица, а членството омразно. Това с уговорката, “освен ако” не бъдат осъществени кардинални промени изключващи България от положението ѝ в момента и даващи ѝ някои предимства, напр. специално третиране като най-предпочитан търговски партньор, в замяна на множеството влошения, изпитани до днес, включително няколко силно болезнени удара. Такова развитие естествено е просто пожелателно мислене, поради това не очаквам такъв път да е реална възможност за страната. С други думи, мнението тук е, че колкото по-рано България намери път извън ЕС, толкова по-добре.

Горното бидейки кратко резюме, за довършване на анализа, или по-точно на съкратен представителен негов преглед, по-долу ще обсъдим главните параметри свързани с техния бит, които вярвам, че ще допринесат сериозно за разочарованието на българите от ЕС:

От една страна, общия пазар, поради (i) агломерирането на значителна територия от континента, с огромно население; (ii) общата валута; и (iii) липсата на граници, е невероятно хубав проект³, и членството би трябвало да е огромен плюс. Но всъщност това е валидно само ако икономиката на страната е пригодена да спечели от това, което съвсем не е случая с България, поради почти разрушената индустриална инфраструктура, ниската продуктивност, ниската ефективност, недостатъчно внимание към качеството на продуктите и услугите, и т.н., и т.н.⁴

² Европа, а и цялата Западна цивилизация, изпитва истински идеологически вакуум. Има отчайваща нужда от нова посока, както в смисъл на идеология, така и като практическо прилагане на по-добра социална система – по-честна, по-справедлива и предлагаща по-светли перспективи за всички. В този смисъл, предишните “Комунистически” страни бяха по-добре, както показва сравнението по-горе, защото поне имаха идеология, която бе способна да въодушеви огромни мнозинства. Приложима практически или не, тя предоставяше ръководна линия, и с това теоретична подкрепа, на цяла дузина държави, направление, което ги поддържаше в продължение на няколко десетилетия. Съпоставете това на днешната тотална липса на идеология, която прави “свободните демокрации” истински затънали в блатото на консуматорството, станали част от тресавище задръстено със захвърлени духовни ценности и девалвирани морални категории.

³ Всъщност идеята е същата, както и тази зад СИВ, икономическият съюз на тогавашните “Комунистически” страни – и аз няма да се спирам на въпроса кой от кого е копирал: моля, чувствайте се свободни да го разрешите, ако толкова ви е важно.

⁴ Това е твърдение, за подкрепа на което мога да привлека факта, че СИВ действаше доста успешно, предвид епохата и обстоятелствата (икономически бойкоти и всичко останало), и в продължение на няколко десетилетия осигуряваше приблизително еднакви ползи за своите членове – и моля забележете, че те всички бяха **приблизително еднакво развити икономически**. Струва си да се отбележи също, че нямаше предвидени клаузи – нито пък нужда от такива – за даване на привилегирован статус, за специални изключения, или пък за дарения.

Очевидно, това е неудачен старт, за всеки нов член, в клуба на богатите, индустриализираните, проспериращите, и каквото още искате. Така както стоят нещата сега, шансовете на българската държава да възстанови старата и да създаде нова индустриална инфраструктура са почти нулеви. Често чувам аргумента, че благодарение на членството си в ЕС страната има по-добри шансове да привлече инвестиции. Моят контрааргумент тук е много прост: причините за повечето, ако не всички, инвестиции в легитимен бизнес – другите не са от интерес тук, тъй като те са стриктно конюнктурно обусловени и могат да изчезнат за нула време – са чисто икономически, а не политически обосновани. Например, нито Китай нито Индия са членки на ЕС, и никога няма да бъдат; и все пак и двете привличат огромни чужди инвестиции. С други думи, при наличието на политическа стабилност в средно- и дългосрочен план, инвеститорите са привлечени от група чисто икономически параметри като евтина работна ръка, наличие на достатъчен резерв от обучени кадри, ниски разходи на живот и ниски данъци (с оглед привличане на минимално необходимия свой управленчески кадър, готов за релокиране), местни суровини, спестяване на транспортни разходи и пр. Каква е дефиницията ми за политическа стабилност в средно- и дългосрочен план? Ами вие първо ми кажете вашата за Китай, моля. След това аз ще ви изложа всичките си съображения, и то с най-голямо удоволствие.

И така, горните бидейки негативно действащи фактори, при това доста теоретични, все пак не обхващат всички влошаващи ефекти и влияния върху България, като следствие от членството ѝ в ЕС. Всъщност те биха могли да бъдат неутрализирани само с няколко подписа, поправяйки съответните клаузи в присъединителния договор. Впрочем, съществува едно огромно множество от привидно дребни неща, които отравят ежедневието и съответно нагласата на обикновените граждани, а това води до неудовлетвореност, недоволство и понякога направо до отвращение. И когато вземете под внимание факта, че силата на дребните неща е в тяхното множество, картината ще стане ясна, веднага щом осъзнаете, че това се случва по различни поводи по няколко пъти на ден на много, много стотици хиляди хора. Аз не мога да ви предложа изчерпателен анализ тук; въпреки, ще ви представя няколко примера. Нека първо да спомена главните области от човешката дейност, които са засегнати, за да не забравя по-общата картина, докато дълбая за да ви представя примери от всяка, така че даже и да не успея да ви дам примери от всяка една област, няма да пропуснете да обхванете цялостната картина.

България беше селскостопанска страна. С обработваема земя покриваща една четвърт от територията ѝ, и с изключително плодородни алувиални почви, държавата винаги е била рога на изобилието за който и да я е притежавал и/или търгувал с нея, и това в продължение на хилядолетия. България все още може и трябва да бъде това, особено като се вземат предвид бедствията, които предстоят на човечеството, на първо място това да се изхранва пренаселената планета. Е, добре, къде е проблемът? Белята е в това, че по причини на ефикасност и продуктивност ЕС диктува земята да бъде експлоатирана по модерните методи, докато тя винаги е била – при това в продължение на много повече хилядолетия, отколкото която и да е друга страна може да се похвали – обработвана по традиционния маниер, година след година. А защо вдигам толкова шум около това ли? Защото:

- 1) Наложено агломериране на обработваемите парцели заплашва да намали още повече незначителния вече брой фермери, като по този начин в дългосрочна

- перспектива заплашва запазването на традициите на страната в това отношение, както и континуитета, най-общо казано;
- 2) Агломерирането неизбежно ще доведе до повишена ерозия на почвата с краен резултат непрекъсната загуба на обработваема земя (намаляване на наличната обща площ), влошаване на качеството ѝ и нарастване на изискването за все повече и повече неорганични торове, водещо неизбежно до отравянето ѝ;
 - 3) Тъй като планираните нива на реколтата (според наложените “модерни” методи – б.м., И.Д.) могат да се постигнат само чрез интензивна употреба на синтетични торове, пестициди и генетично модифицирани (ГМ) култури, това ще доведе до: (i) бързо влошаване на качеството на почвите; (ii) рязко влошаване на здравето на населението⁵; (iii) изчезване на местните сортове пшеница, царевица и други зърнени култури, което ще доведе до истинско бедствие един ден, когато хората ще изоставят изцяло употребата на химикали и ГМ култури⁶, тъй като тези местни видове са най-подходящи за тази страна, понеже са резултат от грижливо подбиране и адаптация към почвата, водата, буболечките, микроорганизмите, слънцегреенето, температурата и другите регионални климатични и биохимични условия.

Субсидираното непроизвеждане от страна на фермерите, или така наречената Обща Селскостопанска Политика (ОСП), освен дето е отвратителна като предложение, е просто твърде болезнено напомняне на всички нас за кооперативните ферми по време на “Комунизма”. Иронията на нещата е, че това би могло да бъде може би единствената позитивна мярка от страна на ЕС, в смисъл на осигуряване помощ на българските селяни, за да стъпят с двата крака на земята. Впрочем, това е само на теория. На практика, понеже Брюкселските апаратчици прилагат правилата със социалистически хъс и с комунистически инат, всички такива мерки/идеи се превръщат в най-добрия случай в своята противоположност: Тъй като сумите полагащи се за субсидии се прекрояват съобразно средните доходи, докато всички останали параметри са “хармонизирани” с изискванията и стандартите на ЕС, това не оставя шанс за фермерите да си поемат дъх, особено като се вземе пред вид, че повечето от тях са взели заеми, за да започнат дейността си. А фактът, че банковите лихви в страната са натоварени с няколко допълнителни процента, наложено от международния надзорен финансов борд, е допълнителен, макар и не голям, приносител към тяхната мизерия. Заплашени от фалит, фермерите редовно организират вълни от протести – естествено, без резултат. Никой в сегашното правителство не се интересува сериозно от тяхното положение. Никой от предишното правителство не се интересуваше – нито пък беше компетентен, за да преговори по-добро споразумение със Съюза, откъдето трябваше и да се започне. Нали помните – интереса на всички тези политици е фокусиран другаде.

“Самоубийствените” нормативни актове, които ЕС прилежно излъчва от време навреме, са постоянен източник на раздразнение за всички, които предпочитат да мислят със собствените си глави, при условие, че не се уморяват да следят изкъсо какво ново им месят Комисарите. Като един пример, диспропорционалните “еко” данъци възбуждат

⁵ Този въпрос съм обсъдил надълго и нашироко другаде (в книга върху здравето и фитнеса).

⁶ След като всички се убедят в негативните последици описани тук.

отклик често труден за разбиране, неизбежно демонстрирайки изобретателността на публиката при отразяване на идиотщината на политиците. Понеже в Белгия еко-данъците за химически отпадъци са толкова високи, разказаха ми как компаниите изобретяват най-невероятните методи да се отърват от тях. Един фермер разкри, че такава фирма му плаща огромни суми, за да приема редовно контейнери с техните отпадъци. И тъй, за сравнително малка част от това, което химиците биха платили на държавата, те пращат своите химикали на фермера. Той ги смесва със своя тор, до дози, които са малко под границата за специфичните токсини, съдържащи се в отпадъците. Торът се разпръсква по полето и едновременно с това се решава въпроса с химикалите. Всички са доволни: производителя на химикали спестява от еко-таксата (данъка върху екологично опасни отпадъци), докато фермерът взема извънредни субсидии. Нищо чудно тогава, че той успява да поддържа дейността си при все диктуваните ниски цени на продукцията му. Това, че обществото получава още един източник на токсично замърсяване за вече добре отровената почва, след като той е разпръсквал, година след година, синтетичен тор размесен с токсични химикали, отгоре на “местно предпочитания” тор от свински екскременти представян за органичен такъв, на никой не му пука, както изглежда... Някой трябва да ми обясни защо трябва да възприемаме законодателство, което е толкова безумно и нескопосно измислено, само защото идва от Брюксел – да имаме еко-данъци само за да имаме еко-данъци прави смисъл единствено и само за задоволяване на ограничените мозъци на шепа игнорамуси с добри намерения.

Отвратителния и миризлив – и двете буквално – казус на свинските екскременти всъщност е случай подобен на горния. Поради високото съдържание на свързан азот (амониеви соли, нитрати и тям подобни) на употребата им като тор са наложени ограничения. Което, разбира се, е проблем за производителите на свинско месо, които трябва да плащат еко-данък за изхвърлянето им, освен ако не се разхвърлят по нивите на фермерите. И така, белгийските зърнопроизводители получават пари от холандците развъждащи прасета, за да приемат техните екскременти (не буквално) и това е базирано на разликата между еко-таксата в Холандия и (потенциалната) глоба в Белгия за превишаване концентрацията на нитрати в почвата; парите сменят ръцете, отровата се сипва в земята, всички са в границите на закона и животът продължава. Междувременно в България никой не използва свински екскременти, понеже нашата традиция постулира, че почвата трябва да се наторява само с екскрементите на тревопасни животни – нищо друго не е добро за почвата, а ако започнете да злоупотребявате с това, следващите ви поколения ще бъдат нездравни. И сега ми кажете, от какъв зор трябва хилядолетия стари, доказани традиции да се заместват с грозни и нездравни правила измислени две хиляди километра далеч ? Поради каква добра причина трябва да внедрим нечии екскременти (почти буквално) ? Само за да ни нарекат “хармонизирани” ? Нека ви обясня: такава хармония е нездрава (буквално). В това, че тя самата е също екскремент (отново буквално), вие вече сами се убедихте.

Малките парчета индустрия, които оцеляха след промените, се оказаха, за съжаление, обект на разрушителна кампания от страна на Европейската Комисия (ЕК). Тоест, ЕС може аргументирано да бъде обвинено за допринасяне и подсилване, макар и по-скоро несъзнателно, отколкото целенасочено, на мизерната ситуация в България. Примери? Факт е, че страната беше доставчик на електричество за целия регион. Почти всяка съседна страна купуваше от националната ни мрежа, до общия размер на няколко стотици милиона Евро годишно. Поради политическия климат в Западна Европа по това

време, едно от изискванията – истинско *conditio sine qua non*⁷ – беше демонтирането на няколко блока от националната атомна електроцентрала. Така и стана, те бяха своевременно демонтирани, така че страната изгуби приходи, които до този момент биха се акумулирали докъм няколко милиарда Евро – моята скромна оценка, разбира се. И вероятно няма нужда аз да ви информирам колко много доброжелателни компании лобираха при ЕК, за да предложат като алтернатива построяването на нова атомна централа базирана на Западна технология. Разбира се, нито помен от предложение за компенсация, от страна на ЕС, но, хей, великата българска нация наброява няколко милиона данъкоплатци, и те са доказали и преди, че са способни да преживеят, така че те ще платят и този път, колко му е !

Следващият пример не е непременно последица от присъединяването към ЕС. Случаят е от доста преди това, в прелюда към него, и е всъщност илюстрация на сервилната политика на предишните правителства в България, в тяхното желание да се харесат на западноевропейците и да придобият за страната статута на кандидат за член. Той завършва картината в смисъл на демонстрация на всички аспекти, по които членството в ЕС засегна държавата, било то пряко или косвено. Става дума за военната индустрия. Преди “революцията” АК-47, амуниции и бронирани коли, вкл. танкове, бяха произвеждани в България и продавани в цял свят, генерирайки значителен доход, за мащаба на тази страна. Подтиквани от Брюкселските “гълъби”, идиотите в София, нагласяйки се за по-близки взаимоотношения и с лиги потичащи само при мисълта за присъединяване към “клуба на богатите” някой ден, решиха да демонстрират добра воля, и затвориха тези фабрики ! Трябва ли да казвам повече ? Е, да, няколко предишни конкуренти, като тези в САЩ, Франция, Великобритания и други места, бяха много зарадвани от тази мъдра миротворителност...

Изискването за спазване на регулаторните норми на ЕС в най-важните аспекти от живота в страната означава унищожаване на най-добрите, хилядолетни традиции в България. Няколко примера изпъкват тук и смятам, че си струва да ви ги представя:

Първата група традиционни продукти, които са негативно повлияни, е тази на храни и напитки, които са резултат на ферментация включваща ензими и бактерии от най-различни видове: кисело мляко, боза, кисело зеле, зеленчукови туршии и др. Проблемът е, че директивите на ЕК задължават прилагането към всички храни и повечето напитки на един клас химикали, наречени консервиращи или предпазващи, обикновено отбелязвани като “ЕХХХ”, където “Х” е цифра между 0 и 9, с оглед гарантиране на здравето на консуматорите по време на обявения “безопасен” за консумация период. Доколкото това е изискване както за продуктите произведени в ЕС, така и за тези предназначени за внос в него, това е безсмислица за многото традиционни продукти на Балканите, понеже тези ЕХХХ работят против микробите стоящи в основата на процеса на производство на тези продукти. Може би ще прозрете идиотщината на сляпото прилагане на всички тези регулации, като ви кажа, че нито един от видовете “кисело мляко”, които ядете в Западна

⁷ Или поне така беше продиктувано в началото; по-късно много от отговорните апаратчици в ЕК се отметнаха от тази позиция, твърдейки, че България би могла да спаси проекта, ако беше представила добра защита на казуса. Трябва ли да ви напомня, че междувременно политическият натиск относно ядрената енергия намаля, и че всъщност петролната криза отвори очите на много хора, и че алтернативите бяха подложени на по-сериозен анализ ? Е, за тях добре – опитайте се да възкресите ядрен реактор спрял преди години. (Тази забележка е писана по времето, когато цената на петрола гонеше 200 щатски долара – б.м., И.Д.)

Европа, не е истинския продукт. Как може да бъде, след като горните добавки убиват всички бактерии, за да “запазят” храната добра и сигурна за поглъщане за по-дълго време. Но в случая с киселото мляко най-полезните съставки, незаменими и невъзпроизводими по какъвто и да е друг начин, са първо самите бактерии и второ млечната киселина, която те произвеждат. Би трябвало да е очевидно за всеки среден интелект, че като се прибавят ЕХХХ-тата, те ще убият бактериите и като следствие продуктът ще престане да бъде кисело мляко⁸. Тъжната част от тази история е, че не само другаде по Европа не може повече да се намери истинско кисело мляко; вече и в България повечето от това, което се предлага в магазините е същия боклук. За наш късмет все още има няколко производители на истинското, а и домашно направеното, разбира се – инак щяхме вече да освидетелстваме края на бацила.

Както бе споменато по-горе, тази същата логика е приложима и за цяла група други продукти: боза (ферментирало питие от просо), кисело зеле (по-добрата версия на *Sauerkraut*), разни комбинации от ферментирали зеленчуци (туршии), даже до варианти на сирена, и т.н. Общия знаменател тук е, че **всички тези храни са живи неща и те са полезни за здравето ви като такива**: когато ги убият, след произвеждането им, с оглед да ги запазят по-дълго, те ви дават само половината от ползата си – просто комбинацията от белтъци, въглехидрати и мазнини, от които са направени.

Отгоре на всичко, тези проблеми са пряко свързани с общественото здраве, което ще се влошава с годините, като последица от членството в ЕС. Аз просто извърших едно наблюдение върху качеството на няколко базисни типично български хранителни стоки, за които условията за масова продукция и предлагане на супермаркетите са продиктувани от ЕС. Това са хляб, различни видове сирене, салами, филета, туршии и пр. Никой от тези продукти нямаше вкуса от преди време – преди хармонизирането – и всъщност никой от тях не се нуждае от проклетите ЕХХХ-та: Традиционното приготвяне на всички тези е изкристализирало от хилядолетен опит – и то когато хладилници не са съществували – в резултат на което е родена технология създаваща продукти безопасни за консумация и **без** проклетите химикали !

Накратко, тази политика на ненужна и необоснована намеса унищожават традиции, които датират от векове, а някои даже от хилядолетия, доказани чрез буйното здраве на жизнено и плодовито население. Нещо повече, тази намеса уврежда здравето на моите сънародници, поради това, че (i) има за резултат продукти, които са по-малко вкусни и по-малко здравословни и (ii) кара гражданите да консумират тези химикали, които, макар да не са токсични, често крият изненади в смисъл на дългосрочни ефекти: тератогенни и мутагенни и др. Последните са много трудни за идентифициране, особено като се вземе предвид, че всички изпитания се правят върху животни и заключенията относно ефекта върху хора са спекулативни. Във всеки случай, аз лично съм убеден, че ЕХХХ-тата вероятно поне отчасти са виновни за увеличената степен на свръхтегло и затлъстяване,

⁸ Българското кисело мляко, идентифицирано като истинския еликсир на дълголетието, е резултатът от ферментацията на мляко предизвикана от *Lactobacillus bulgaricus*, който е при оптимални за развитието си условия само в климата на България, и на други места бързо мутира. В сравнение с други бацили – като например *Streptococcus thermophilus*, използван в Гърция, Турция и другаде из Европа – той произвежда млечна киселина в много по-голямо количество, и затова е по-полезен за здравето ни, когато е погълнат. Тази подробност помага за бързото и лесно идентифициране на истинското кисело мляко: истинското, здравословно българско кисело мляко става все по-кисело с времето, независимо дали е в хладилника или извън него (колкото е по-топло, толкова този процес е по-бърз, разбира се).

сред което и да е население, задължено да ги консумира редовно. Ако не друго, смятам, че на хората трябва да се даде правото да избират между продукти със, и варианти на същото без, консерванти, добавки, оцветители и др.: за последните две категории аз храня същата неприязън и задръжки⁹.

По доста подобен начин общественото здраве е под заплаха поради отглеждането на животни в стила на ЕС. Нищо чудно, че броят на столетниците ще намалява непрекъснато. Без съмнение страната ще започне да наброява множество затлъстели хора наоколо, а също така вероятно даже и случаи на човешката версия на заболяването “луда крава”. Вместо да прилагат това, което техните предци са правили в течение на много хилядолетия, надпреварата в ЕС кара фермерите да бият на бедните животни най-различни инжекции, включително хормони и антибиотици, и да ги хранят със всякакви неестествени за добичетата добавки – включително хранейки тревопасни с животински протеини. Обаче Природата не прощава !

Следва казуса на алкохолните напитки. Тук има много аспекти, но един се отличава и аз ще разгледам само него. Предците на българите, Траките, са изнамерили виното. И така, културата на култивиране на собствени лозници и непрекъснатата грижа за лозята, и традицията за произвеждане на собствено вино и ракия, са от хилядолетия и са станали специална, даже свещена, част от националния характер. А сега Големия Брат от Брюксел диктува, че това трябва да се анулира, и така от единия ден до другия традицията, дефинираща нацията, трябва да се изхвърли в кошчето за боклук.

Въпросът е, на какво отгоре някой си нещастен, депресиран бюрократ в облачната и мрачна Белгия има правото да травмира бедния, но по принцип оптимистичен, и даже ведър, под залялото със слънце синьо небе, Балкански селянин ? Какво подобрение на живота на този обикновен човечец би предложил Еврократът ? Освен случаите, в които той би могъл да ги оправдае като служебни разходи, богатият Комисар може да си позволи няколко добри питиета в ресторант само няколко пъти в месеца. Сравнете това с практически неограничените възможности на малкия *homo bulgaricus*, който ще се редува с всичките си приятели и роднини и съседи, опитвайки продуктите на всеки, ден след ден, колкото им се харесва. Може би точно това е поне част от причината той толкова много да се радва на живота – понеже може да си позволи на воля да сподели няколко глътки от своето собствено производство със своите хора, докато си замезват с естествено произведена храна, пак тяхно собствено производство. А пък ЕС му предлага по-добър живот ? Кой по-добър живот, този на посредствения Брюкселски бюрократ с намръщено лице, завистлив и ядосан, само защото осъзнава, че никога няма да има доходите на

⁹ Преди да захвърлите този аргумент настрана, като прекалено шовинистична атака, бих желал да ви дам една простишка задача, изискваща само мъничко интелектуално усилие. Да вземем безкрайно рекламираните “чудотворни” продукти на големи мултинационални компании, изсипващи милиони за ТВ реклами, за да ви убедят в моменталното подобряване на здравето ви. Няколко “бактериални” примера ми идват на ум: *yakult*, *bifidus*, *activia* (ще трябва да извините моя френски, аз мразя рекламите и не мога да се закълна, че тези са точните имена; все пак, те звучат толкова близко, че съм сигурен дето вие ще откриете кои точно са истинските). И така, в ЕС всички тези трябва да са били убити посредством прибавянето на ЕХХХ-тата, с оглед да спазват правилата и регламентите, които гарантират обявената дата на трайност. Ама, чакайте малко, не беше ли “добрата” бактерия, за която компанията-производител твърдеше, че ще ви докара положителния ефект ? И не знаеха ли всичко това, мъдреците от ЕК ? Е, аз ще ви оставя тук, да го обмисляте по-нататък, без да ви досажда този български националист (преди някой да лепне и “ксенофоб” до титлата ми...).

милионера-шеф на голяма международна корпорация ? Този мъничък български човечец, дами и господа от Комисията, е по-щастлив отколкото който и да е от вас някога ще бъде. Единственото, от което той се нуждае, е да бъде оставен на мира да обработва парченцето земя, и да живее както толкова много поколения преди него. За да му бъде осигурено това, единственото нещо, което му липсва, е честно, справедливо и способно правителство в София.

А сега, нека ви попритесня с още една стара традиция, дълбоко вкоренена в ежедневието на много хора в България. Вие вече знаете заключението, мисля, и, да, то е точно както и по-горе. Естествено, става дума за тютюнопушенето. Аз не съм пушач, определям се като толерантен непушач, и смятам, че тук отново Западните “либерални” мислители прекалиха. Всички сме съгласни, че пушенето е риск за здравето. Впрочем, както и при пиенето на алкохол, когато става дума за вдишване на много малки дози пушек, би могло да има ползи надвишаващи негативните ефекти. Все пак, въздържанието е за предпочитане, понеже дозата-граница е неясна. Но щом има хора, които искат да си пушат, те трябва да бъдат оставени на мира: при условие, че са предвидени отделни помещения за пушачи и непушачи, не би трябвало да се забранява пушенето на обществени места. С други думи, мисля, че отидохме твърде далеч, към този момент. Наистина, до известна степен пушачите си заслужиха това сурово третиране; всъщност те сами си го причиниха, като отклик, вследствие на непрекъснатото незначително от тяхна страна в миналото на правата на непушачите, които бяха безогледно подлагани на вторични ефекти в постоянно замъглените публични места, и то до съвсем неотдавна. Също така, пушачите са виновни и за безотговорното разхвърляне на фасове около себе си, постоянно генерирайки отвратително смрадлив боклук. И все пак, най-общо казано, и особено поради традиционно големия брой сериозни пушачи на Балканите, правилната политика е да се въведе отказване от този навик постепенно. Тясно взаимосвързан тук е и другият аспект, за който намекнах преди това – икономическите последици. България традиционно е била продуцент на най-добрия тютюн на Балканите, и един от най-добрите в света. За много семейства в южната част на страната това все още е главният източник на доходи. При положение, че продължава да има силно търсене на тази продукция, включително от страни извън ЕС, не виждам причина за налагане на политика, изнамерена от бюрократи с нарушено кръвообращение седящи две хиляди километра оттук.

И така, повлияни силно отрицателно от политиката на ЕК и/или просто членството в ЕС са всички аспекти на местната (Балканска) култура, което просто ще доведе до нейното унищожаване. Това, комбинирано с удушаваният ефект върху малкото останали източници на доход в страната, представлява целенасочено пълно унищожаване на нейната жизненост. Как тогава бихте очаквали да виждам пътя “Европейски Съюз” като такъв водещ към нещо друго освен постоянно влошаване ?